

— Tin tức này như thế nào ?

— Thưa, tin tức này nói rằng Lê Tùng bị tình báo miền Nam làm nhục nên có thể trở cờ.

— Anh lấy tin tức này ở đâu ?

— Thưa, do khu bộ KC từ Sài Gòn điện ra

— Không, tôi muốn hỏi đích danh mặt báo viên đã cung cấp cho trú sứ K.C. tin tức ấy. Người này là ai ?

— Thưa, một nữ nhân viên thân tín của tổng Thanh tra Văn Bình, trong tổng hành doanh tình báo miền Nam. Tên là Quỳnh Bích.

— Tại sao Quỳnh Bích cộng tác với trú sứ KC ?

— Thưa, vì gia đình nàng còn ở lại miền Bắc vĩ tuyến 17. Trong tình Thanh hóa. Chúng tôi áp dụng chiến thuật thường lệ : dùng thân nhân ở lại miền Bắc để gây áp lực với các cộng sự viên ở miền Nam.

— Quỳnh Bích thật tâm cộng tác không ?

— Thưa, trong nghề điệp báo chúng tôi không cần dương sự hợp tác thật tâm hay vì bị cưỡng bách. Mà chỉ nghĩ đến kết quả. Vì Trung ương có đủ phương tiện để phối kiểm tin tức.

— Cám ơn. Đại tá đã dạy Tòa một bài học quý giá về tình báo.

Đại tá Tú sợ tái mặt. Trong phút say sưa, hẳn quên bằng mặt trời đang chói lóa trước mặt. Nguyễn chí Thanh, Lê Giản và Nguyễn hữu Khiếu là ba mặt trời điệp báo của chế độ Bắc Việt. Hẳn vội đáp, giọng run run :

— Xin quý Tòa tha lỗi, tôi trót lỡ miệng.

Nguyễn chí Thanh nhếch mép :

— Lần sau, đề nghị anh nên thận trọng hơn nữa. Tòa kêu anh tới chỉ để hỏi một câu mà thôi. Nhưng đó là câu rất quan hệ. Anh cần suy nghĩ trước khi trả lời. Tin tức và tài liệu do Quỳnh Bích cung cấp là sai hay đúng ?

Đại tá Tú trở mặt kinh ngạc. Nghi vấn này chưa hề nảy ra trong đầu hẳn. Theo lệnh Bùi Vinh, hẳn đích thân lời Quỳnh Bích vào trong. Nguyễn Biên là nhân viên ruột thịt của hẳn. Nguyễn Biên đã bảo đảm trăm phần trăm. Không thể nào có chuyện đổi phương xen vào vụ Quỳnh Bích.

Hẳn uốn ngược đáp, giọng nghiêm trọng :

— Thưa đúng. Hoàn toàn đúng. Trú sứ KC xác nhận là đúng trăm phần trăm. Sau khi phối kiểm, Trung ương cũng xác nhận như vậy. Quỳnh Bích tuyệt đối trung thành với chế độ ta.

Giọng Nguyễn chí Thanh sắc như dao :

— Cám ơn. Yêu cầu đại tá ra ngoài đợi.

Chương điện thoại trên bàn reo vang.

Lê Giản cầm lên nghe rồi trao cho chánh thẩm. Nghe xong, Nguyễn chí Thanh lặng lẽ nhìn Lê Giản.

Một phút sau, hẳn mới chép miệng :

— Thảo nào.

Cửa phòng lại mở. Một quân nhân đeo cấp hiệu trung tá tiến vào, xách một cái va li nhỏ màu đen. Hẳn đặt va li xuống ghế bành, mở ra, lấy đưa cho Nguyễn chí Thanh một cái phong bì đỏ, gắn nhiều dấu si bên ngoài, đoạn cáo từ. Dáng điệu dăm chiêu. Nguyễn chí Thanh cất đầu phong bì. Bên trong còn hai phong bì khác nhỏ hơn.

Trong phong bì thứ ba là một tờ giấy vàng đánh máy chữ chì chít. Nội dung như sau:

« Ban Đặc vụ, Chủ tịch Phủ.

« Tội mật và Hỏa tặc.

« Nơi nhận: Hội đồng An ninh.

« Ủy ban Trung ương Đảng.

« Trân trọng lưu ý: đọc xong, xin đổi ngay.

« Trích yếu: tin tức quan trọng liên quan đến Quỳnh Bích.

Từ lâu, ban Đặc vụ của Phủ Chủ tịch bố trí thực hiện kế hoạch Thiên Thai nhằm ám sát một số yếu nhân của tổ chức điệp báo miền Nam. Một trong các yếu nhân cần được loại trừ trước tiên là Tống Văn Bình, tức Z.28.

Trong khuôn khổ của kế hoạch này, ban Đặc vụ đã cho nhân viên theo sát Văn Bình. Cách đây hai tháng, ban Đặc vụ đặt được một hệ thống ghi âm tối tân trong nhà riêng của hắn. Vừa rồi, băng nhạ đã thu được một mẫu chuyện quan trọng giữa Văn Bình và Quỳnh Bích mà đại tá Bùi Vinh nói là nhân viên nhị trùng của t.

Tóm lược mẫu chuyện này như sau: trong cuộc ân ái, Quỳnh Bích thú nhận với Văn Bình rằng y thị liên lạc thường xuyên với Nguyễn Biên (trú sứ KC). Y thị thú nhận để xin Văn Bình tha thứ. Song Văn Bình nói cho y thị biết là việc y thị hoạt động cho Nguyễn Biên là một phần của âm mưu do ông Hoàng đặt ra, với mục đích vu tội cho Phan Thiệu, ly gián hàng ngũ Phản gián của ta.

Sau đó, Văn Bình ra lệnh cho y thị gặp Nguyễn

Biên để trao một số tài liệu liên quan đến vụ Lê Tung, do sở Mật vụ tạo ra.

Nhận thức được tính chất quan trọng của biển cố này, nhân viên Đặc vụ đã điện ngay cho Phủ Chủ tịch, đồng thời gửi cuộn băng ghi âm về trung ương bằng đường hỏa tốc. Cuộn băng đang được giữ tại văn phòng giám đốc Đặc vụ, sẵn sàng được đặt dưới sự xử dụng của Hội đồng An ninh.

Trân trọng.

Giám đốc Ban Đặc vụ

Chủ tịch Phủ.

Đọc xong tờ giấy vàng, Nguyễn chí Thanh lặng người. Đang hút dở điếu thuốc, Lê Giản lại bật lửa châm lần nữa, ngọn lửa liếm vào râu mép rậm rì mà hắn không biết. Nguyễn hữu Khiếu đứng vụt dậy, miệng thốt một tiếng chua chát:

— Trời ơi!

Nguyễn chí Thanh gấp hồ sơ trên bàn, giọng rần rỏi:

— Có lẽ chúng ta không cần bàn cãi thêm nữa. Sự thật đã rõ như ban ngày. Nếu hai đồng chí bồi thẩm không phản đối, tôi xin tuyên án như sau:

1— Trung ương đảng bộ tiếp tục tin nhiệm đồng chí Phan Thiệu ở chức vụ chỉ huy Phản gián toàn quốc. Trung ương đảng bộ thành thật xin lỗi đồng chí Phan Thiệu suýt bị địch dùng âm mưu cáo quyết để loại trừ. Hội đồng An ninh trân trọng đề nghị Trung ương đảng bộ ban cấp huy chương Lao động hạng nhất cho đồng chí

Phan Thiện, và bổ nhiệm đồng chí Phan Thiện làm ủy viên Trung ương thật thụ kể từ ngày hôm nay.

2 - Việc Bùi Vinh cố tình buộc tội đồng chí Phan Thiện với bằng cứ giả tạo chứng tỏ rằng y là tay sai đê hèn của gián điệp đế quốc. Vì vậy, Hội đồng An ninh tuyên y án tử hình, tước đoạt binh quyền và tịch thu toàn bộ gia sản. Bản án sẽ được thi hành ngay. Những nhân viên liên hệ đến vụ này như đại tá Tú, đại úy Nguyễn Biên, Lê Tùng và Huệ Lan ...được Hội đồng An ninh giao hoàn cho đồng chí Phan Thiện với trọn quyền quyết định.

3 - Việc xử tử chó săn Bùi Vinh và mình oan cho đồng chí Phan Thiện được coi là :

a - một thất bại nặng nề - đúng ra là thất bại nặng nề nhất - của địch trong âm mưu ly gián hàng ngũ ta.

b - một thành công vẻ vang của Công an nhân dân cũng như của chế độ ta.

c - một bằng cứ cụ thể và hùng hồn về sự tất thắng của chế độ xã hội chủ nghĩa.

Đọc xong bản án, chánh thẩm Nguyễn chí Thanh cầm ly nước lọc đưa lên miệng. Từ nãy đến giờ, cổ họng hắn khô rất mà chưa được uống. Hắn có cảm giác thoải mái như người vừa được tắm gội, trút bỏ hết bụi bặm của một chuyến đi xa.

Bồi thẩm Nguyễn hữu Khiếu gật đầu.

Bồi thẩm Lê Giản gật đầu.

oOo

Nửa giờ sau, đại tá Bùi Vinh bị hai cảnh vệ lực lưỡng trói giật cánh khuỷu vào một cây cọc

mới tròng giữa sân. Sau khi nghe tuyên án, hắn hét lên một tiếng .

- Oan quá, các đồng chí ơi !

Song hắn đã bị lời sênh sếch ra ngoài. Bùi Vinh vùng vẫy một vài phút rồi ngoan ngoãn dựa lưng vào cọc. Vì hắn nhận thấy phản đối vô ích.

Trong quá khứ, dịch thân hắn đã mang hàng chục, hàng trăm người ra sân, trói vào cọc. Đa số đều oan. Đa số đều kêu than. Nhưng chẳng ai thêm nghe.

Giờ đây đến lượt hắn. Nhân viên cảnh vệ sửa soạn buộc khăn trắng vào mắt Bùi Vinh. Hắn lắc đầu, giọng hơi run :

- Cảm ơn. Tôi không thì ch bịt mắt.

Nhân viên cảnh vệ đáp :

- Lệnh trên tôi không dám trái.

Hừ, lệnh trên, lệnh trên.. Trong đời, Bùi Vinh đã giết nhiều người sau khi nói câu « lệnh trên bắt tôi phải...»

Hắn bèn thở dài :

- Vây, xin anh nhìn trời, nhìn đất một phút trước khi chết.

Trước khi chết... chao ôi, Bùi Vinh không bao giờ tin lại bị vắn số như vậy. Xuất thân làm nghề chăn trâu, được các đồng chí trong Đảng coi là thành phần trung kiên hạng nhất, hắn thành thang bước lên đường hoạn lộ, từ binh nhì nhảy lên đại tá, từ mù chữ trở thành phụ tá tổng giám đốc Phần gián miền Bắc, với quyền tiền trạm hậu tấu, với sự tin nhiệm sắt đá của Ủy ban Trung ương Đảng.

Hắn chuẩn bị vụ Lê Tùng — Phan Thiện đã lâu. Khi được tin ông Hoàng rờ rạng Lê Tùng, hắn vội vàng lôi Phan Thiện vào bẫy. Thật ra, cái bẫy ghê gớm này đã được trưng ra trong 5 năm trời, 5 năm trời dằng dằng, 5 năm trời bố trí, 5 năm trời rình rập. . . Bùi Vinh được truyền chuyện về vụ Lê Tân, làm phụ tá cho Phan Thiện là đề đề dằng điều khiển cái bẫy đại quy mô. . .

Phan Thiện khôn như ranh. Hắn ăn vụng luôn, song chùi mép rất giỏi. Thiếu phương tiện và kỹ thuật chuyên môn, Bùi Vinh không thể nào tìm thấy vết mỡ trên miệng Phan Thiện.

Cho đến khi vụ Lê Tùng xảy ra. . . Bùi Vinh định ninh mượn tay ông Hoàng để loại trừ Phan Thiện rồi ngênh ngang nắm giữ guồng máy Phản gián trong nước, ngó dâu. . .

Ngó dâu, hắn bị lừa.

Bị lừa một cách đau đớn,

Ủy ban trung ương Đảng và Hội đồng An ninh đã bị lừa. Bị lừa như đứa trẻ mà không biết.

Kẻ lập kế phỉnh gạt này là Phan Thiện.

Bùi Vinh thờ thân nhìn lên cánh cửa rộng hoác dẫn vào phòng xử. Ngọn đèn hành lang hấp háy như buồn ngủ. Giờ này, thủ đô Hà nội đã lên giường hết. Lê thường hắn đi ngủ với một người đàn bà. Đêm nay, hắn phải vĩnh biệt cuộc sống đầy khoái lạc. . .

Một dãy đèn sáng quắc được bật lên.

Phan Thiện từ phòng xử bước ra, đứng cạnh đại tướng Nguyễn chi Thanh, chánh thẩm và hai bồi thẩm Lê Giản và Nguyễn hữu Khiếu.

Tuy đứng xa, và trời tối, đại tá tử tội Bùi Vinh

vẫn thấy rõ gương mặt của giám đốc Phản gián Phan Thiện, là kẻ toàn thắng, đáng lý ra Phan Thiện phải tỏ vẻ hân hoan, nếu không cười đắc ý thì ít ra cũng nhếch mép cười khinh miệt. Nhưng không, Phan Thiện vẫn giữ dung mạo lầm lì cố hữu.

Bùi Vinh không thể đoán được kẻ thù vui hay buồn, thỏa mãn hay bất đắc ý. Sự lầm lì này là võ khí vô song của Phan Thiện. Dường như một phép lạ đã biến đổi giác quan của tử tội Bùi Vinh, vì khi ấy đột nhiên hắn thấy chớp xẹt trong bầu trời tối, quang cảnh trước mặt hắn rực sáng, hắn đọc rõ gan ruột của Phan Thiện. Hừ, trong thâm tâm, Phan Thiện đang cười, cười sảng sặc, cười một cách ngạo nghễ. . .

Bùi Vinh thở dài nhắm mắt lại.

Trước đó một phút, cấp hiệu đại tá dầy vinh dự đã được rút khỏi cầu vai. Đại tá Bùi Vinh trở thành tử tội Bùi Vinh. Hắn bị đưa ra pháp trường mà không được phép gặp mặt vợ con lần cuối. Vợ con hắn định ninh đêm nay hắn về muộn như mọi đêm. . .

Trước mắt hắn hiện ra một tòa nhà lớn gần đường Cột Cờ, đường dành riêng cho nhân vật cao cấp của chế độ. Phòng ngủ, phòng ăn, phòng khách được gắn máy điều hòa khí hậu. Phòng ngủ được trải thảm len Ba tư sặc sỡ, buyp phê ở phòng khách chứa toàn sâm banh và huyết ky. Trong gara lúc nào cũng có hai xe hơi thượng trực sơn đen bóng loáng. Mỗi ngày hai lần, hắn đi làm bằng xe ZIS đồ sộ, và dài ngoằng, với hai vệ sĩ không lồ. Nhân viên của vụ Lê Tân trên khắp thế giới gửi về

biểu hấn của ngon, vật lạ, và nhất là đồ vật đáng giá.

Những hoan lạc ấy Bùi Vinh không còn được hưởng nữa. Hấn không còn được ôm hôn hai đứa con trai mũm mĩm, nguồn hạnh phúc của gia đình. Vợ hấn, một nữ sinh viên trường Thuốc kết hôn với hấn sau trận Điện Biên, sắp trở thành góa bụa.

Chung quy vì Phan Thiện.

Vì ông Hoàng.

Bộ máy điệp báo miền Bắc đã bị ông Hoàng chơi một võ dau điếng.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Bùi Vinh chỉ thoáng nghe tiếng súng nổ. Hấn không cảm thấy đau mặc dầu 6 viên đạn đều găm vào ngực. Hấn chỉ cảm thấy ran rát ở da thịt.

Rồi nước bọt nhuộm mùi mẩn mẩn. Mùi muối. Mùi máu.

Đoàng, đoàng, đoàng...

Cựu đại tá Bùi Vinh ngoẻo đầu bên cọc. Những viên đạn cuối cùng làm hấn chồm dậy, suýt giạt phăng giấy trời.

Thế là hết.

oOo

Tuy nhiên, ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ ở Sài Gòn, vẫn chưa cho là hết.

Đêm ấy - cũng như nhiều đêm khác - đèn còn sáng trong văn phòng đặc biệt của ông tổng giám đốc, trên lầu Công ty Điện tử, nơi đóng trụ sở.

Như thường lệ, hồ sơ đầy ắp trên bàn, đĩa đựng tàn đầy ắp mẩu xì gà Ha-van. Như thường

lệ, màu bánh mì khô rần-bữa ăn tối của ông Hoàng còn nằm yên trên cái khay nhựa, trong khi phích cà phê đặc đã cạn.

Từ chập tối, ông Hoàng ngồi lì trong văn phòng chờ đợi tin tức từ Hà nội chuyển về. Văn Bình đã lái xe ra bờ Sông từ nãy. Tuy chàng nói là ra bờ Sông đổi gió, ông Hoàng dự biết chàng lấy cơ đề tới Mỹ - Phụng. Mỗi đêm, đẹp viên Z.28 cần tập rượt hai chân cho dẻo.

Ở phòng bí thư chỉ còn Nguyễn Hương. Tinh thể khăn trang đã làm mặt nàng xanh tái vì thức khuya liên tiếp, và làm việc không nghỉ.

Cạnh bàn giấy, nhân viên của Sở vừa kê cho nàng một cái máy lạ lùng. Máy này lớn bằng hai cái máy bán kem Mỹ ở đường Lê Lợi, bề ngoài cũng gần giống như vậy. Duy khác là bên trên có một loạt đồng hồ tròn và nhiều nút bấm.

Đó là máy nhận điện và dịch điện tối tân do một công ty điện tử ở Tây Đức chế tạo cho Sở. Không cần nhân viên chuyên môn, máy này tự động nhận mặt điện của điệp viên từ ngoại quốc đánh về, đồng thời dịch ngay ra. Công việc phiên dịch từ mã sang ngôn ngữ thường chỉ mất 30 giây đồng hồ, một thời gian kỷ lục. Phiên dịch xong, máy viết ra giấy.

Tiếng chuông trong máy kêu reng reng. Một ngọn đèn xanh tự động bật lên.

Nguyễn Hương mừng rú, xô ghế đứng dậy. Ông tổng giám đốc đã hiện ra trên ngưỡng cửa không biết từ lúc nào, trên môi nở một nụ cười thoải mái.